

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ προσκυνοῦντες αὐτὸν
Ἐν Αἰγύπτῳ.

Εἰς τὸ βιβλίον τῆς γενέσεως ἀναγινώσκουμεν, ὅτι ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, Ἰωσήφ, ὠνειρεύθη, ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἦσαν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἔδεναν δεμάτια, καὶ ὅτι τὸ ἰδικόν του δεμάτιον ἐστάθη ὄρθιον, τὰ δὲ τῶν ἀδελφῶν του ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

Ἡ διήγησις τοῦ ὄνειρου τούτου καὶ ἄλλου τινός, τὸ ὅποιον εἶδεν μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη, καὶ ἔνδεκα ἀστέρες ἔπεσαν καὶ τὸν προσεκύνησαν, διήγειρον κατ' αὐτοῦ ἔτι μᾶλλον τὸν φόβον τῶν ἀδελφῶν του, οἵτινες καὶ πρὸ τούτου τὸν ἐμίσουν, διότι ἦτο ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ὅχι μόνον τὸν ἐξύδρισαν διὰ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἀπεφάσιζαν νὰ τὸν θανατώσουν, καὶ τελευταῖον τὸν ἐπώλησαν ὡς δοῦλον εἰς τοὺς Ἰσραηλῖτας ἐμπόρους, οἵτινες τὸν μετεπώλησαν ὡς τοιοῦτον εἰς τὸν Πετερρῆν, τὸν ἀρχηγὸν τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φαραῶ.

Ἡ προηγουμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν πλήρωσιν τοῦ ὄνειρου ἐκείνου — Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ φαίνονται πεσμένοι ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν προσκυνοῦντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νομιζομένου ἀρχόντος τῆς Αἰγύπτου, τὸν ἰδιοαὐτῶν ἀδελφὸν Ἰωσήφ.

Μᾶς διδάσκει δὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς διακηρύξεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὅτι ὁ Θεὸς κάμνει τὰ πάντα νὰ συν-εργῶσι πρὸς τὸ καλὸν ἐκείνων, οἵτινες τὸν ἀγαπῶσι καὶ φυλάττουσι τὰς ἐντολάς του. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ πωλοῦντες αὐτὸν ἐνόμισαν, ὅτι τὸν κατέστρεψαν καὶ ἀγίων σκηνῶν καὶ ἀπολαύσεων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διὰ βίου, ἀλλ' ἴσα, ἴσα, αὐτὴ ἡ πρᾶξις των συνήργησεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ἀσφαλίστατον ἐχέγγιον οὐ μόνον τῆς μελλούσης ἀλλὰ καὶ τῆς παρούσης ἡμῶν εὐδαιμονίας. «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ τὸ νὰ ἀπέχῃ τις ἀπὸ τοῦ κακοῦ σύνεσις!»

Εἰς τὴν λέξιν συγχώρησις ὑπάρχει μαγευτικὴ τις γλυκύτης, ἥτις ἐμφαίνει πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ γενναῖον. Ὅποιαν δ' ὕψηλὴν εὐγένειαν ἀναγγέλλει, ὁπόταν ἐξέρχεται ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀδικηθέντος, ἢ ἄλλως πως παθόντος ἀνθρώπου, ὅστις περιφρονῶν τὸ ἀγενὲς πνεῦμα τῆς ἐκδικήσεως δὲν ζητεῖ ν' ἀποδώσῃ κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ γαληνιάως καὶ εὐγενῶς κηρύττει συγχώρησιν πρὸν τὸν πταίστην αὐτοῦ, ἂν καὶ οὗτος δυνατόν νὰ διάκῃται λίαν ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν!

Ἀλλ' ἡ καλλονὴ αὕτη τῆς συγχωρήσεως καταφαίνεται εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ Σταυροῦ ἡ ἀγία αὐτοῦ καρδιά ἐξέχεε τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εὐμένειαν. Δὲν ἐπετίμησε τοὺς διώκτας καὶ φονεῖς αὐτοῦ, ἀλλὰ θερμὴ καὶ τρυφερά συγγνώμῃ διελάμπε διὰ τοῦ μαιδιάματος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ προσώπου, ἐνῷ μὲ ὀφθαλμοὺς εὐσπλαγχνῶς πρὸς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα ὕψους μένους ἐφώναζε, «Πάτερ συγχώρησον αὐτοὺς, διότι δὲν γνωρίζουν τί κάμνουν!»

Δὲν ἀπορρέουσιν ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ ἀπὸ τοῦ συγχωρητικοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον ἐμφαίνεται εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο παράδειγμα; Δὲν προτρεπόμεθα τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο παράδειγμα; Δὲν ἐδοξαζομεθα νὰ συχωρῶμεν τοὺς πταίστας μας; «Ἐάν δὲν συχωρῇτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πταίσματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατήρ βεβαίως, ἐάν ὑπάρχῃ τι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, τὸ ὅποιον νὰ κάμῃ τὴν ψυχὴν ἀξίαν τῶν καθαρῶν νὰ διεξέρῃ εἰς αὐτὴν αἰσθήματα ἁγία πρὸς τὸν πλῆσιόν του, τοῦτο εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς συγχωρήσεως — πνεῦμα μεγαλοψυχίας, τὸ ὅποιον ἐκτιμᾷ τὴν εὐτοχίαν τῶν ὁμοίων του, καὶ δὲν ἀρνεῖται νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν μετανοοῦντα πταίστην τὸ μόνον δῶρον, ὅπερ ἡ καρδιά του τόσον πολλὸ ἐπιθυμεῖ, τὴν συγχώρησιν.

ΚΑΛΩΝΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀρετῶν αἱ ὁποῖαι ἐξωραΐζουσι τὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα καμμία ἄλλη δὲν εἶναι ἀξιεραστοτέρα καὶ ἐπιθυμητοτέρα ἀπὸ τὸ συγχωρητικὸν πνεῦμα. Ἡ καρδιά, ἡ ὁποία δὲν εὐσπλαχνίζεται εἰς τὰς συμφοράς τῶν ἄλλων, ἢ ἀρνεῖται νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως σφάλματα τοῦ μετανοοῦντος, ὅστις ἱκετευτικῶς ζητεῖ τοῦτο, πρέπει νὰ ἦναι οὐ μόνον λιθινὴ ἀλλὰ καὶ ἐστερημένη ὅλων ἐκείνων τῶν εὐγενῶν ιδιοτήτων, αἱ ὁποῖαι ὠρίσθησαν παρὰ Θεοῦ νὰ ὑψοῦν καὶ ἐξωραΐζουν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ.

«Τὸ ἐξῆς συμβᾶν εἶναι σχεδὸν θαῦμα. Τρεῖς ψυχαὶ σώζονται θαυμασίως ἀπὸ βεβαίου θανάτου, ἐνῷ αἰτιμὸς τις κατασταθεὶς κλέπτῃς ἐν ὥρᾳ κακοῦ πειρασμοῦ, εὐρίσκει τὸν θάνατον ἀντ' ἐκείνων. Πρὸ δύο μηνῶν κάτοικος τοῦ Γενί Μπακτζέ, Ὁσμὰν ἐφέντης, ἐζήτην τὰ μέσα τοῦ νὰ ἐπισκευάσῃ τὴν οἰκίαν του, ἥτις ἀπὸ τῶν χιόνων μάλιστα τοῦ χειμῶνος ἦτο πολλὴ βεβλαμμένη καὶ ἐτοιμόρροπος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατάτασις του δὲν τῷ ἐπέτρεπε τὴν δαπάνην ταύτην, ἐζήτησεν ἀγοραστὴν διὰ δύο φορδᾶδες ἱμαρετίου (φορδᾶς ὀνομάζεται τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν διὰ βίου καθ'